

одељке или главе с њиховим члановима. И делови као најшира целина уставних норми имају своје називе, као рецимо у нашем најновијем Уставу од 2006.

Први део – Начела Устава;

Други део – Људска и мањинска права и слободе,

Трећи део – Економско уређење и јавне финансије,

Четврти део – Надлежност Републике Србије,

Пети део – Уређење власти,

Шести део – Уставни суд,

Седми део – Територијално уређење,

Осми део – Уставност и законитост, и

Десети део – Промена устава.

Као најшира целина норми у систематици уставне материје и делови су тематски хомогени, сродни. То значи да обухватају истородне норме које регулишу једну читаву област односа, што је правило, осим у случају дела који се односи на „Основне одредбе“ или „Опште одредбе“ који је тематски хетероген јер садржи норме којим се не уређује једна област односа, него постављају начела целокупног уставног уређења. Има и устава који немају делове, што значи да они нису обавезни у систематици уставне грађе. Поједини уставни своје чланове или параграфе сврставају само у одељке или главе, као што је био случај са нашим Уставом СР Југославије од 1992. који је садржавао десет одељака или Устав Републике Србије од 1990. који је садржавао девет одељака.

Систематику уставне материје по деловима познају и неки страни уставни као Устав Шпаније од 1978. који садржи чак десет делова, мада и уставни који немају делове већ само главе имају сличну систематизацију уставне материје.